

LOV OG EVANGELIUM

Utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 3

MARS 1992

28. årg.

Forferdes ikke!

Eders hjerte forferdes ikke! Tro på Gud, og tro på meg!

Johs. 14,1.

Alle Kristi ord går ut på å trøste meg. Ja, alt det som han taler, gjør eller tenker er bare ord til trøst og gjerninger i kjærlighet.

Derfor kan det ikke slå feil at når et menneske går bedrøvet og med en såret, skremt samvittighet, så kan det ikke komme fra Kristus. For han er ikke den som vil gjøre våre hjerter skremt eller bedrøvet eller tungsindige. Han har kommet hit og har fullbrakt alt, og er siden faret opp til himmelen nettopp for å ta bort hjerrets sorg og skrekk og i steden gi oss et glad og frimodig hjerte og en trøstet samvittighet.

Ja, men refser og forskrekker ikke Kristus oss i evangeliene? spør du. Slik taler han jo: Omvend eder! Dersom I ikke omvender eder, skal I alle omkomme på samme vis, Luk.

13, 5. Dette er jo den Herre Kristi ord, som alltid må såre en engstet og bedrøvet samvittighet når det rammer det syke sted. En må da komme med denne innvendingen: Si hva du vil, men dette er Kristi egne ord, og hvem kommer unna dem?

Se, dersom en bare kunne forholde seg rett til dette og fordele det Kristus sier til begge sider, så skulle en innse at Kristus trøster dem som djevelen forskrekker og vil gjøre motløse – og at han på den annen side forskrekker dem som djevelen gjør sikre og rolige. Disse to tilstander ligger i stadig strid. Det som djevelen fordriver og forstyrrer, det må Kristus rette og bygge opp. Det som djevelen lager til, det ødelegger Kristus.

M. Luther

Frukt som er omvendelsen verdig

«Ormeyngel! Hvordan kan dere tale godt, dere som er onde? For det hjertet flyter over av, det taler munnen. Et godt menneske bærer fram gode ting fra sitt gode forråd, og et ondt menneske bærer fram onde ting fra sitt onde forråd. Men det sier jeg dere: Hvert unyttig ord som menneskene sier, skal de gjøre regnskap for på dommens dag. For etter dine ord skal du bli kjent rettferdig, og etter dine ord skal du bli fordømt. Mt. 12,33–37.

«La enten treet være godt og dets frukt god, eller la treet være dårlig og dets frukt dårlig. For på frukten skal treet kjennes.

Her taler Jesus om mennesker som trær. For Han taler om den frukt et menneske bærer. Og så taler Han da om gode og dårlige trær. Og når det gjelder dette, så er Herren – i motsetning til oss mennesker – kompromissløs. Han forkynner det like ut, at det som skjedde på fallets dag, førte til at du som en etterkommer av disse første, er født *ond*. Resultatet av denne forkynnelsen beskriver Han i Joh. 7,7: «Verden kan ikke hate dere. Men meg hater den, fordi jeg vitner om den at dens gjerninger er onde.» Det var dette som skjedde på fallets dag, for å bli i bildet om at det gode tre som Herren hadde plantet, ble et dårlig tre, som bar dårlig frukt.

Og mennesket fikk også et forråd den dagen. Det står det om her i teksten «– et ondt menneske bærer fram onde ting fra sitt onde forråd.» Og Han sier det så sterkt her Jesus, at dere kan ikke engang *tale* godt.

For det hjertet er fylt av, det må nødvendigvis munnen flyte over med.

Et slikt menneske kan allikevel si mange gode ting, men ikke *av hjertet!* Det er ting som det har hentet annetsteds fra. Utifra *kunnskapen* om hva som er godt og rett. Og dette er det Guds ord stempler som hykleri. Visst har du kunnskapen om hva som er godt og rett, men du må også gjøre *det* helt og fullt. At du har kunnskapen, men allikevel ikke gjør det, det taler jo ikke til din fordel. Hyklerit, dette at *hjertet* ikke er med i det.

Vi sier at Jesus var kompromissløs her, og det er Han fordi Han visste at hvis mennesket ikke fikk del i og bøyde seg for denne sannheten, så ble det heller ikke frelst. Men Han forkynte ikke dette hardt og rett på, som vi i vår uviselighet så ofte kan gjøre, men som også Paulus sier et sted: «Men vi var milde iblant dere som en mor når hun varmer

sine barn ved sitt bryst.» Dette sier en som tidligere var en voldsmann og ubarmhjertig forfølger, i nidkjærlighet for det han mente var sannheten. Han er ikke blitt noe mindre nidkjær for sannheten nå, men nå finner vi et annet *sinnelag!* *Jesu Kristi sinnelag!* Slik er Jesus, Han visste når Han skulle være streng og når Han skulle være mild, og i begge deler så var det kjærligheten som drev Ham. De som var i vanskeligheter, i mørke, som gjerne ville følge Ham, men ikke forsto så mye av hva det ville si, de tok Han seg varsomt av og førte dem frem til fullt lys. Se bare på Hans forhold til sine feilende og skrøpelige disipler. Slik vil Han også ta seg av deg som er i denne situasjonen, såfremt du holder deg

til Ham. Men til disse egenrettferdige talte Han strengt. Og det viste seg da senere, at også blant dem var det noen som vendte om.

Men Han vek aldri tilbake på sannheten; Jesus. Denne skrekkelige sannhet, at vi er onde i den grad at vi ikke engang han *tale* godt! Fordi vårt hjerte er fylt av et ondt forråd fra fødselen av, og dette kan ikke bli godt. Nei, la det dårlige treet være dårlig og dets frukt dårlig. Søk ikke å forandre på det, for det blir som å henge glitter på et dødt tre. Det kan se fint ut der det står, men bare vent en tid, så kan heller ikke glitteret og pynten skjule at treet er *dødt*.

Her vil nok mange innvende, jamen, det er jo så mange vennlige, snille, forekommende og oppofrende mennesker. Så omsorgsfulle og fine at de er som engler enkelte. Det synes ikke som om dette bilde av et ondt og dårlig tre stemmer på dem. Neivel, men da er det en ting du bør prøve; be dem omvende seg til Herren, så skal du se om ikke «slangen» der inne våkner allikevel! Da kan det plutselig fra slike mennesker slå imot deg en *dødens* duft og kulde.

«For etter dine ord skal du bli kjent rettferdig, og etter dine ord skal du bli fordømt.» Denne tale tåler ikke verden, at noen skal bli *fordømt*. Men dette er ord fra Hans munn som er sendt til verden *for å*

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp., navn og adr.

Bladet blir holdt oppe av frivillige gaver.
Eksp.: Einar Kristoffersen, Eklundbk. 11
3770 Kragerø, tlf. 03-99 08 45

Alt som har med bladets eksp. å gjøre,
såsom tinging, oppsigelse og adresseforandring
blir sendt dit.

Gaver til bladet kan sendes kass. M. Frafjord
Postgiro 5 68 21 33.

Red. Einar Kristoffersen, Eklundbk. 11
3770 Kragerø, tlf. 03-99 08 45

Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Form. Karl B. Bø

Vistnesvn. 13, 4070 Randaberg. Tlf. 04-41 87 46
Kass. Margrete Frafjord,
Boks 89, 5582 Ølensvåg
Postgiro 5 68 21 33. bankgiro 3204.10.10222

vitne for sannheten. Joh. 18,37. Så store konsekvenser får altså de ord som vi taler! Hvordan kan det være slik? Jo, det er nettopp dette som Jesus peker på her. Det åpenbarer *kilden!* *Hjertet!* Er vannet beskt, så er det fordi kilden er beskt. Du kan dømme kilden på vannet som stammer derfra. Du behøver ikke oppsøke selve kilden.

Ormeyngel! Det er et forferdelig uttrykk, men det er helt i tråd med det som berettes om fallets dag, nemlig om slangens som sådde sin sæd i menneskehjertet. Gikk det opp for mennesket der det vandrer mer og mindre ubekymret gjennom jordelivet, at det bar denne dødelige slangegiften i sitt eget hjerte, årsaken til evig dom og fortapelse, ikke i dine gjerninger, men *i ditt eget hjerte*, da skulle de søke som gale etter frelse. Men han som engang blindet dem, han holder fortsatt deres øyne igjen, inntil de vender om til Herren. 2. Kor. 3,16.

Slangesæden, løgnenes ord ifra selve avgrunnen, som fremfor alt hadde den virkning at det forvrenge vårt bilde av Gud! Men hva har Gud i sin nåde gjort? Hvordan har Han svart på denen djevelens gjerning? Han har sendt sitt bilde til jord forat vi skulle se det og komme til tro på Ham. Den som ser meg har sett Faderen, sier Jesus. Og dette kjennskapet til Faderen, ved Jesus, ved

Hans bilde på jord, *det er frelse!* Du har funnet tilbake til den levende Gud! At du har fått ta din tilflukt til og er blitt klar over *dette*, det er det klarest bevis på at din tro er ekte og sann. «Han er avgansen av Hans herlighet og avbildet av Hans vesen.» Hebr. 1,3.

Det er et haltende bilde riktignok – solen kan du ikke se direkte på, men de stråler som den sender til jord, de kan du både se og kjenne.

Det er ved Ham; Jesus, at Gud har gitt og gir seg til kjenne for oss. Men du og jeg vi tenker i frelsespørsmålet slik; Hva vil Gud *jeg skal gjøre* for Ham? Hvordan skal *jeg være* for å tekkes Gud? Hva med kristelig liv? Hva med helliggjørelse? osv. Og det må være sagt, at den som aldri har bekymret seg om disse ting, han vet ikke engang hva det vil si å være vakt, og er altså langt fra en troende. Men du som strever med dette, du må høre noe helt annet. Først må du bli kjent med Ham! Du kan ikke leve som kristen *før* du er det! Det kan ikke være tale om helliggjørelse *før* du er det! Og når du lærer Jesus å kjenne, da ser du det underlige, at kristenliv, helliggjørelse, rettferdighet osv har alle den samme grunn, *evangeliet!* Dette å få leve i nåde hos Gud. Å vite seg elsket av Gud. Og dette har en sikker grunn for står du, i og med at det

ikke er grunnet på kvaliteten hos oss, men hos Jesus!

Vi gransker oss selv, om det står rett til med oss. Og så ser den som har fått nåde til å være oppriktig; ikke noe er *rett!* Ikke angrer en rett, ikke ber en rett, det mangler liksom den rette varme og oppriktighet i alt hva jeg sier og gjør. Så leser vi gjerne i Guds ord for å finne veiledning og lys over hva vi gjør galt, siden det ikke blir noen bedring, og hva blir så resultatet? Jo, det blir bare stadig verre! For Herren bygger ikke noe på den grunn som heter mennesketanken og menneskeviljen.

Elias fikk engang en opplevelse (1. Kong. 19), en stor og sterk storm som kløyvde fjell og knuste klipper, så et jordskjelv, og så ild. Men Herren var ikke noe av dette! Men så følger *lyden av en stille susen*. Sangeren har fanget det godt inn der han skriver: «En liten stund med Jesus, å hvor den jevner alt.» Jeg kan ikke ha det slik med Jesus, sier du, for jeg er sånn og sånn, det er så mye å anklage meg for. Ja, det er sant, men du skal se på Jesus, sier ordet. Dette var det budskap han hadde fått, han som var sendt i forveien for Ham; «Se, det Guds lam, som bærer verdens synd». Joh. 1,29. Herren var i denne stille susen.

Vi leser hos Jesaja om disse forvendte jødenes syn på Jesus. «Han hadde ikke et utseende så vi kunne

ha vår lyst i Ham.» Men for oss som har smakt og kjent at Herren er god, har Han et ganske annet utseende; «Det er ingen som Gud!» Herren er god, et vern på trengselens dag. Nah. 1,7.

Slik har du det, der du strever med å være en kristen både for Gud og mennesker. Du ber om styrke og du ber om kraft til å seire over synd, dine svakheter, til å bli annerledes i det ene og i det andre, for endelig å kunne bli et sant vitne og *ved det* tro deg frelst og i nåde hos Gud. Denslags fromhet vil Gud ikke ha! Det er ikke alt dette du trenger, men *fred med Gud*. Uten denne fred med Gud kan du heller ikke bære frukt for Ham, og denne fred har Han gitt deg i Jesus.

Det onde forråd som vi leser om i teksten, det kan aldri bli godt. Du må få et helt nytt forråd, og det er det som er gitt deg i Jesus. Hva bærer du så frem av når du bærer frem av ditt gode forråd? Ikke av ditt eget hjerte, men av det du eier i Jesus. Derfor står det også at den troende *rosa seg i Herren*.

Når det gjelder dette med å streve med forbedring, så gjelder denne regelen; Så lenge du strever med forbedring, kan du ikke bli bedre. Du må gi opp håpet om det, og vende deg til Jesus istedet. Vi har fått av Himmelens Gud, et godt forråd å bære frem av, og Jesus sier om dem

som holder seg til dette forråd, at de er *gode mennesker*. Sånn ser Jesus på deg, og det skal du også få regne med. Du føler deg ikke sånn, og andre mennesker ser nok også dine skavanker, men sett fra himmelen er du *Guds rettferdighet!* Merk deg hva som står skrevet: Vårt liv, det er

skjult med Kristus i Gud. Vi har ikke det synlige for øye, men det usynlige. Det er det troen holder seg til, det som ikke sees.

Våger du å regne med dette? Det avhenger av om du regner med deg selv det, eller om du regner som Gud, med Jesus!

En sang

*Blås i oss Guds ånd så det fata
det budskap du vil skal slå ned.
Blås i oss Guds ånd så me taka,
mot, sanning, gleda og fred.*

*Må helligåndsregnet få skylja,
vårt liv så for deg me vert rein.
Ei rettferd lik havsens bylgja,
frigjer frå synd og mein.*

*Lik dagen bryt fram frå natta,
latlivet vårt verta nytt.
Guds sons blod me ikkje akta,
På åndsfрут me då vert snytt.*

*Det er ikkje farleg å bøya
seg ned for Jesus vår venn.
Så erkjenna og bekjenna
si synd si fortapte sjel.*

*Ja, endå er tid å koma,
til Jesus som kvila gjev.
Til kvar ein syndar som streva
og lid i si arme sjel.*

Gerd Eide

Synden er sonet og gjelden betalt!

«Da synden fik en anledning ved budet, vakte den alskens begær i mig» o.s.v.

«Det er simpelthen sådan besluttet,» siger Luther, «at den, som vil blive retfærdig og from, han må først blive en uretfærdig, en synder. Den, som vil blive karsk, retskaffen, from og gudfrygtig, ja, en sand, troende kristen, han må først være syg, dåreagtig, djævelsk, forvendt, en kætter, en vanTro, en tyrk, d.v.s. han må komme til erkendelse af, at han har af naturen et lige så vanTro, af synd og djævelskab opfyldt hjerte som en tyrk eller en kætter.»

Men til denne erkendelse kommer jeg ikke, så længe synden ligger stille og uvirksom derinde i hjertet. Derfor må den ægges og vækkes til live ved budet. Paulus taler i samme kapitel om «*de syndige lidenskaber, som vækkes ved loven*», og siger, at «da budet kom, levede synden op».

Da føler jeg synden, angrer den, stønner og klager, går i rette med og dømmmer mig selv. Havde blot synden kunnet holdes i ro, så havde jeg – med hjertet lige så fyldt af slangegift som nu – været stolt, selvsikker og tilfreds med mig selv. Nu derimod bliver jeg bøjet og ydmyg, elendig, ussel, fattig, nøgen og blind.

«Det er den uforanderlige Guds

hensigt,» siger Luther videre, «at han af dårskab vil lade fremstå vise, af ondskab fromme, af synd refærdige, af et vrangt og forvendt sind et oprigtigt, af en djævelsk fremtoning gudfrygtige. Hermed menes, at et menneske føler den onde sæd og Satans væsen og værk i sit hjerte og råber til ham, som er kommen, for at han skulle «tilintetgøre Djævelens gerninger», nemlig Guds Søn. Spørger du nu, hvordan dette skal gå til, så bliver svaret kort og godt dette: Du kan ikke blive den i Gud eller Kristus, som du gerne ville være, med mindre du først bliver den i dig selv, som han vil, du skal være. Men nu vil han, at du i din egen bevidsthed skal være det, du i virkeligheden er, nemlig *en synder*. Du *er* og hedder et «vredens barn» – andet navn, titel og værdighed har du ikke. Er du nået til erkendelse af dette, så er du i Guds øjne den, du ville være: hellig og from, oprigtig, retskaffen, troende og deslige.» Så langt Luther.

Det er imidlertid ikke nok, at du *engang*, ved dit kristenlivs begyndelse, har følt dig som en synder. Lige så længe du *er* en synder – og det vil med andre ord sige: sålænge

du er på jorden – må du også føle dig som en synder, hvis ellers du med hjertets tro skal have din retfærdighed i Kristus. Men eftersom du ikke kan føle synden, så længe den er i ro, må den bestandig angribes, vækkes og blottes af loven. Dels trænger loven altid ind i sammenvittigheden, og virkningen deraf er altid den samme: den ikke blot gør synden, som *er* der, kendt, men vækker tillige «alskens begær». Dels må Herren undertiden i en ganske bestemt hensigt handle ligesom Paulus, da denne engang «overgav et menneske til Satan, så at hans legeme kunne gå til grunde, for at ånden kunne frelses på Herrens dag.»

Da Jesus overlod Peter til at sigtes af Satan, og han tre gange fornægtede sin herre, så var det, fordi en sådan erfaring var nødvendig for Peter. På samme måde må Herren undertiden overlade *os* til vor egen retfærdigheds fordærv, for at ånden i Kristi retfærdighed alene kan finde frelse og ro, lære ydmyghed og guds frygt og således bevares til salighed. Men dette hører med til de *skjulte* ting. Det er den visdom, der «tales blandt de fuldvoksne». Det er noget af dette, der får Paulus til at sige, at «vort liv er skjult med Kristus i Gud.» Og Luther siger i samme forbindelse om Gud, at «han fører os på en sådan måde, at vi ofte til

sidst ikke ved, hvem der er en kristen.»

Men skulle da ikke troen medføre forløsning for synden? spørger du.

Jo, visselig medfører troen forløsning fra synden. Oven i købet en *tredobbelts* forløsning:

For det første bliver vi fri fra *syndens skyld og dom*. Vi føres over i det rige, hvor ingen synd mer skal tilregnes os.

For det andet bliver vi fri fra *syndens magt og herredømme*. Vi får et sind, der er enigt med Ånden, når den dømmer synd i vort liv. Vi kan således ikke frit tjene synden som før.

For det tredje løses vi fra adskillige *laster og syndige vaner*. Den, som stjal, stjæler ikke mere. Den, som bandede, bander ikke mere. Den, som lå under for drukkenskabens last, holder sig ædru.

Men der er andre synder, som i mere egentlig forstand er eet med vort kød og blod. Synder, som vi aldrig her i tiden bliver fri for fristelsen til, og for hvis overrumpling vi aldrig kan føle os trygge. De er som farlige vilddyr, vi må frygte så længe vi lever på jorden, samt våge og bede, at det dog må lykkes at holde dem i bånd. Og den, som glemmer eller ikke vil tro, at vilddyret i ham stadig er i live, vil snart få det at erfare, når det pludselig og uformodet begynder at rase.

Hvor er det derfor både nyttigt og nødvendig – for at kunne blive i troen og bevare freden – at jeg afgjort og bestemt slår det fast for mig selv, ikke blot, at jeg *er* og *bliver* en synder, og at vilddyret i mig lever og altid vil søge at slide sig løs, men også, at jeg lever i et rige, hvor det på forhånd er en afgjort sag, at ingen af de synder, som bor i meg – ikke engang, om de overrumpler mig i fristelsens stund – skal fordømme mig, ja, at de ikke engang bliver mig tilregnet. At jeg, når spørgsmålet er om min nådestand, mit forhold til Gud, lever i gudsbarnets herlige frihed, så fri, «som om der aldrig nogen sinde havde eksisteret nogen 'ov, hverken eet eller ti bud» (Luther). At jeg lever i et nåderige, der er lige så højt hævet over alle genginger, som himlen er højt over jorden. At lige så lidt, som nogen af jordens ujævheder når op til himlen og for-

årsager nogen forandring der, lige så lidt forårsager min stadig skiftende fromhed nogen ændring i Guds nåde. At nåden er altid den samme – i mine stærkeste som i mine svagste øjeblikke, den stund, jeg er frommest som på faldets onde dag.

Min følelse og min fornuft siger *nej* – dette kan ikke være rigtigt. Det må være vranglære. Men hvis ikke dette er sandt, så er der i hele Kristi evangelium ikke eet sandt ord. «Var der retfærdighed ved loven, så var jo Kristus død til ingen nytte.» Og det ville være falsk lære, Paulus førte, når han skriver, at ligesom synden og døden kom ind i verden ved eet menneske, således skal der også af den enes – Jesu Kristi – *retfærd* følge retfærdiggørelse til liv for alle mennesker.

(Fr C. O. Rosenius
«Den troende og verden»)

Arvingen reiser hjem

Av J. de Liefde

På en reise må en fullt og helt stole på sin fører. Det er fåfengt å tale om lyset med en blind.

Straks etter at vi hadde forlatt Muiden, sa hr. Sybrand: «Det var mest underlig at jeg ikke kunne få deg til å tvile på vissheten og sannheten i din fars vitnesbyrd, trass i alle motlegg og munnhugg.»

«Det var ikke så rart,» svarte jeg,

«jeg kjente far min svært godt, og det glade budskapet hans hadde festet seg så dypt i meg at jeg ikke kunne gi slipp på det ved slike angrep.»

«Og hvorfor lot du deg ikke rikke i din tro?»

«Fordi det som var i vente hadde

for stor verdi for meg. Hadde det vært spørsmål om småting, hadde jeg ikke ødet så mange ord på det. Og *for fredens skyld* hadde jeg gjerne gitt deg rett, og ikke stridt så hårdnakket om det.»

«Ordstrid er det mest nytteløse som fins,» skjøt hr. Sybrand inn; «men dersom det lykkelige utfallet av reisen vår grunner seg på et ord eller en bokstav, hviler også vår velferd på forsvaret av ordet eller bokstaven.»

«Til dette må jeg likevel gjøre den merknaden,» sa jeg, «at det er svært trettende å ta imot alle slags motlegg fra dem som er tranghertede og ensporet, og ikke vil bruke vettet.»

«Helt rett; slike mennesker kunne ikke verdsette de lovede goder. De enser knapt det glade budskap mer enn et kaldt ord eller en tørr bokstav. Derfor kan de heller ikke forstå at en ofrer så mye på å forsvare ordet og bokstaven; for det ligger ingen kostelig skatt gjemt i ordet for dem.»

Her ble vi stanset i samtalens vår ved et sterkt støt i vogna. De som sov våknet, og gløttet ut av vogna og ropte: «Postfører! Er det noe i veien?»

«Ikke det minste gode mann!» var svaret. Vognen rullet fremover, og jeg krøp etter rolig tilbake i hjørnet mitt.

«Så, nå kunne du lett ha mistet arven din,» sa hr. Sybrand.

«Hvordan det?» spurte jeg.

«Vognen kunne vel ha veltet og du blitt drept i fallet.»

«Ja, ja! Da var det ute med de lyse håp i Deventer.»

«Men vi må i så måte sette all vår lit til føreren. For en dårskap å bekymre seg for reisen når en først har satt seg opp i vognen og alt omkring er mørkt.»

«Det kommer da an på at en har en vognfører, som en fullt ut kan stole på,» sa hr. Sybrand, «og lykkelig er den som har en fører som kan verne en mot alle farer.»

«Sant nok,» la jeg til; «ikke er vi istrand til her i vognen å sørge for hverken fart eller farbarhet.»

«Likevel kan en da få harde støt, men enda engstelsen ikke hjelper en det minste, er vi sannelig ofte engstelige.»

«Ja,» mælte jeg tilbake, «i slike tilfelle er det alltid best å spørre vognføreren om det er noen fare, han kan straks roe oss.»

Samtalens stanset nå en stund, og jeg tenkte ennå en gang over de siste ordene mine.

Natten lå ennå svart og klam over jorden, men i øst begynte morgenrøden å lyse. Ingen stjerne sendte strålene sine ned på vår vei. Bare ved lysskinnet fra postførerens lykt så vi trærne som før forbi oss, mest som

spøkelsesaktige skapninger. Er det aldri så mørkt omkring oss, tenkte jeg, så sitter føreren likevel alltid i lyset, og det er mye bedre enn om det var motsatt.

«Se, se der borte i øst hvor vennlig dagen våkner!» sa en som jeg holdt for å være en ungdom på min alder, etter røsten å dømme.

«Unnskyld, gode mann,» la en kvinneøst imot, «tar de ikke feil?»

«Hvordan det?» sa den andre.

«Ved å påstå – om jeg forsto Dem rett – at det dages i øst,» svarte hun og lo.

«Nå, hvor plasserer så de solen?» spurte den unge mannen, tydelig såret ved en slik astronomisk eksamen.

«Men en trenger vel ikke nå Deres alder, gode herre,» svarte hun, «for å vite at solen går opp i vest.»

«I vest,» ropte han, «er det lenge siden en slik omveltning skjedde på himmelhvelvingen?»

«For Dem, unge mann, blir det nok nødvendig å repetere skolelekene Deres,» svarte den stjernekynlige.

«Beste frøken!» satte den andre i, «har de kanskje fått Deres oppdragelse og lærdom på månen? Eller er De en etterkommer av de ninivitter vi har lest om, de som ikke var gode til å skille høyre hånda si ifra venstre?»

«Og De unge herre ---»

«Hysj barn! Du taler så toskete,» falt en ny skjelvende røst inn, «og De, gode mann, må unnskydde min datter. Den stakkars jenta er – blind.»

Gåten var nå løst for oss alle. Den unge mannen tidde, alle de andre likeså, og stille, men majestetisk steg solen opp på himmelen. Den pinlige stillheten ble snart brutt ved at vognen buldret inn over stengatene. Litt etter stanset den. Postføreren åpnet døren og sa som vanlig: «Vil passasjerene være så gode å stige ut.» Vi var i Vaarden.

I vertshuset der vi drakk kaffe, sa hr. Sybrand til meg: «Å tale med en blind om lyset er dårskap.»

«De har rett,» svarte jeg, «den unge kvinnen burde ha tenkt på at der det var spørsmål om lyset hadde hun det vanskeligere enn andre, når hun skulle felle en riktig dom.»

«Mener du at hun ikke visste om at hun var blind?»

«Å nei! Hun kjenner nok den sørgeelige tilstanden sin, og hun er sikkert lei seg når hun taler med noen om at hun ikke kan se.»

«Hva kunne så være grunnen til at hun like fullt, både dristig og djervt, holdt fast ved den merkelige påstanden sin?»

«Trolig ingen annen enn at hun trodde hun kunne dømme likså sik-

kert om lyset som en som har sitt syn.»

«Ja, nettopp, vennen min! Dette er svært vanlig tilfelle med de blinde. Ingen av dem nekter at de er blinde. Men få av dem lever i følelsen av at de er blinde. En hører at de også taler som en som ser. De sier: «etter mitt syn, etter det jeg kan se, jeg ser intet til hinder for oss.» Slike talemåter benytter de ofte; de låner dem av de som ser, men hadde de en levende overbevisning om sin tilstand, så ville de ikke gjøre det. Men de glemmer blindheten sin og taler som mennesker som ser. Det fins heller ingen så blind at han ikke vet at lyset er til; men han vet ikke hvor det kommer fra og hvor en bør søke det. Derfor kan han likeså vel vente det fra vest som fra øst.»

«Det er en sørgelig tilstand,» sa jeg; «bare de i det minste kunne være så forstandige at de lot seg lære og føre av folk som så.»

«Da var de hjulpne, vennen min! Men til det kreves ennå en ting som mange blinde mangler.»

«Hva kan så det være?»

«Troen. Dersom denne damen hadde trodd den unge mannen som kjente lyset av erfaring, fordi han kunne se, hadde hun ikke kjeklet med ham, men latt seg lære av ham. Ved at de blinde ikke tror, gjør de folk som ser til løgnere og forblir i blindheten sin. Men så snart de tror de som ser, ser de også; for de ser med deres øyne som har sitt syn.»

(Forts. neste nr.)

Når tjenesten blir Herre!

«De sytti kom glade tilbake og sa: Herre, til og med de onde ånder adlyder oss i ditt navn! Da sa Han til dem: ---- Men gled dere ikke over dette at åndene er dere lydige! Gled dere heller over at navnene deres er skrevet i himmelen!» Luk. 10,17 og 20.

«Jeg trodde, for jeg talte.» Salme 116,10. Her uttrykker salmisten en dyp sannhet, og for de fleste en skjult sannhet. Her belyses hva som er drivkraften i sann kristen tjeneste, nemlig *det som troens øye ser!* Det utløser virksomhet, og fremfor alle,

frukt av lepper som priser Hans navn. Hebr. 13,15. Et slikt menneske har sin lyst i Herrens lov.

Det er farlig for en kristen der som han vender om på dette, slik at tjenesten og hva vi skal være for Herren, kommer først, og så følger

«dette med nåden» etter. Men i et slikt tilfelle skal du vite, at nåden, den befinner seg fremdeles «langt der bak», den følger ikke etter, du har forlatt den og endt opp på en *annen grunn*.

Jesus taler til noen slike i Åp. 3 og sier: «Kom derfor i hu hvordan du har mottatt og hørt. Hold fast på det og omvend deg!» M.a.o. *vend tilbake* til det du først mottok og hørte!

Vi ser sterke krefter idag som vil dreie alt i den retning Sardes-menigheten hadde tatt. Det virker jo så fint og rett dette å skulle tjene Herren, men det som skjer med den som føres over på denne «andre grunn», er at en berøves det som er selve drivkraften i all sann kristen tjeneste. Det er ikke lenger det som får påvirke og forme hjerte og sinnelag. Så kommer *kulden*! Nå er det sympatier, antipatier, hva som er formålstjenlig osv. som styrer, men når Herren spør etter *kjærligheten* (Åp. 2,4), hva svarer du da? Herren trenger ingen til å drive sitt rike for seg, Han er den som selv *wil*, og den eneste som *kan* drive det rett!

Guds rike drives og går frem, der hvor Han får legge sitt ord ned i menneskehjerter, og får bevare oss i dette ordet. I *nådeordet*! I ordet om Hans nåde åpenbart oss i Jesus Kristus. Dette kan ikke sterkt nok holdes frem idag.

I det øyeblikk vi begynner å tale om *oss* og vår virksomhet, har denne dødelige giften allerede brutt ut i «blomst.» Jeg tror dette er selve kjennemerket! Hvilken duft har *denne* blomst for deg? Stans alvorlig opp for det! Har jeg begynt å tale om *meg selv*? Det var jo ikke det budskap jeg fikk av Herren!

Det som er farlig med denne «blomst», er at den er vakker å se til. Men *duften*, har du fått oppøvd dine sanser til å skjelne den? La oss ta eksempel av Jesus her. Tror du Han hadde noe imot denne virksomhet disse sytti hadde fått stå i? Nei, for all del, det var jo Han selv som hadde sendt dem ut, og den som tror at kristentliv er et liv i selvnytelse, han må lese Bibelen under bønn til Gud om å få lys over disse ting, men legg merke til hvor raskt og kontant Han slår ned på denne spiren til selvforherligelse; «– de var *oss* lydige –» Jesu Navn er fremdeles med, men de er i full gang med å legge en annen grunnvoll. *Oss!*

Det kreves stort åndelig klarsyn til å se slike ting, la oss derfor *la oss lære*, av Ham som har det, *Jesus*, og ikke kaste Hans ord bak vår rygg.

Vi bør nøye merke oss en ting i denne forbindelse. Senere i Jesu gjerning på jord, da Han forkynner evangeliet så radikalt og dyptgripende som det er, så er disse sytti blant

dem som tar anstøt og går bort. Joh. 6.

Den uhyggelige frukt av dette, er jo at den varme og kjærlighet både til Gud og medmennesker, som er en frukt av *evangeliet*, blir borte hos dem som skal forkynne nettopp dette for verden. Det blir gudfryktighets skinn, men fornekelse av *kraften*. 2. Tim. 3,5. Kjære venn, hva forkynner du verden? Og, er det *kraft* i ditt vitnesbyrd, eller er det bare *ord*? Vakre ord, rette ord, men dog *bare ord!* Drønnende malm og klingende bjelle!

Se hva Peter måtte igjennom for å fries fra nettopp denne grunn: *Se på meg!* Et gruelig fall, måtte til. Er du i tvil om hvor du befinner deg her, så be Herren inderlig om å vise deg det, om du så må sikttes av Satan i et langt større fall enn Peter, om så må være!

Det forferdeligste av alt må være

det å tro seg på vei til himmelen, kanskje som aldri før, nå går det virkelig godt, og så er sannheten tvertimot den at du er på full fart bort!

Kanskje er den dagen allerede kommet, at du ikke kan vitne om *Herrens* dyder, av *hjertet*, så er du begynt å tale om dine egne, eller din «grupperings» dyder istedet. Kom til *oss* og se! Måtte Herren få gi og oppholde dette syn i oss, *uten meg kan dere intet gjøre*, koste hva det koste vil.

Hvorfor begynner vi så å tale om *oss selv*? Jo, årsaken er den, at det budskap Herren har å forkynne for verdens fortapte syndere, er blitt uklart og smakløst for oss selv! Det er ikke lenger sjeleskatt!

Les også Ø. Andersens «Ved Kilden» for 17. aug. i denne forbindelse, om du har mulighet.

Einar Kristoffersen

Minneord

Vår kjære bror og medarbeider, Øyvind Østvand, døde for en tid tilbake. Det var vel på sin plass med et minneord i den anledning, selv om det blir i seneste laget.

Vi husker ham godt fra hans enkle vitnesbyrd, en klunk på gitaren og noen gode evangeliske sanger til vek-

kelse og oppbyggelse for Guds folk. Han var evnerik og hadde tilegnet seg mye kunnskap som satt som klistret i hans hukommelse. For den som tok seg tid til å lytte og spørre, merktes det jo snart at han hadde dype kilder å øse av, også sjelesørgerisk, etter et langt samliv med Herren.

Jeg minnes en sang av H. A. Tanberg, når jeg tenker på Øyvind; «Ofte ensom i brått og brann i uværsnetter jeg seiler.» Jeg tror dette fikk forme Øyvind, så han ikke var avhengig av andres meninger i ett og alt.

Kall og overbevisning i Guds rikes arbeide har ofte fått store konsekvenser. Etter et kall fra Gud dro Øyvind til Meidalen på Høylandet for å drive gårdsbruk der. Han samlet til husmøter, der bygdefolket også møtte fram, og det ble vekkelse. Han var en menneskefisker. Ensom stangfisker med en usigelig ventende tålmodighet.

Selv var jeg på et husmøte på Høylandet, hvor en gammel kvinne vitnet; «Hadde ikke Gud sendt han Øyvind til Meidalen med evangeliet om Jesus hadde vel neppe je vorte frelst».

Dette burde mane oss til det personlige sjelvinnerarbeidet, som ikke får så stor omtale i dagsaviser eller i andre blad.

Østvand bygde seg senere hus på Tøttdal og hadde sin plass på bedehuset der. Det var mye godt som kunne sies om mange trauste namdølinger. Her er vel mye forsømt!

Til slutt: Jeg tror vi har mange med oss av namdøler både på Tøttdal og ellers når vi takker Gud for det trofaste vitnet han ga oss.

Vi lyser fred over hans minne og ber at Guds velsignelse må følge hans aller nærmeste familie. Vi hilser med Guds ord; Borte fra legemet og hjemme hos Herren. 2. Kor. 5,8.

*Sannidal 2. februar 1992
Reidar Linkjendal*

Nye medarbeidere

I forbindelse med oppstart av en liten bibelskole på Fossnes i Vestfold, har vi vært i behov av personer som kjente det som et kall å gå inn i dette arbeidet. Og Gud har gitt oss de vi trengte. På forunderlig måte har det lagt seg tilrette.

Annlaug Skutlaberg, Norheimsund, 25, har svart ja på kallet til å bli husmor/kokke. Hun har gått Fjelltun bibelskole og reist et år som barnearbeider i NLM. Senere har

hun tatt lærerskolen på Stord og er nå lærerinne på Vigrestad ungdomsskole.

Per Bergene Holm, Sandefjord, 28, har svart ja på kallet til å være daglig leder/rektor. Han har vokst opp i Kvelde i Vestfold, og etter artium har han gått Fjelltun bibelskole. Deretter har han tatt teologisk embetseksamen på Menighetsfakultetet, samtidig som han reiste som ungdomsarbeider i Skien krets av

NLM. Senere har han utvidet fagkretsen med norsk, historie og hebraisk. De to siste år har han vært lektor på Kvitsund gymnas.

Lars Fossdal, Stokke, som allerede har vært vår medarbeider i flere år, vil få sin stilling noe forandret. Han vil nå bli helårsarbeider. Tida vil bli disponert på tre forskjellige områder: 1) Husfar på bibelskolen og studentheimen. 2) Lærer på bibelskolen. 3) Forkynner. Hans reiserute som forkynner vil bli lagt i nært samarbeid med undervisningsplanene på bibelskolen. De ukene Lars ikke reiser, vil bli dekket av andre. Bl.a. vil Per Bergene Holm kunne delta i noe forkynnervirksomhet ute i foreningene hvert semester.

Vårt ønske er altså at de som blir engasjert i undervisning på bibelskolen også skal møte venner ute i foreningen gjennom forkynnerbesøk flere ganger i semesteret. Til gjengjeld vil vi prøve å trekke inn flere av våre forkynnere til kortere undervisningsperioder på skolen.

Bygningsmassen som er stilt til rådighet for oss på Fossnes, er leid fra 1. aug. De første 14 dagene vil bli brukt til å sette de forskjellige rom istand til skolestart ca. 20. aug. Om noen av bladets lesere hadde anledning til å være med på dugnadsarbeid, ville det bli mottatt med glede. Henvendelse til Håvar Fjære, tlf.: 034-10831.

Personer som har trang til å gå på bibelskolen, eller ønsker å bo på studentheimen kommende skoleår, bør søke om plass allerede nå. Egen brosjyre med nødvendige opplysninger er lagt ved bladet.

Styret i NLL har nedsatt et styre for bibelskolen. Her sitter Per Bergene Holm, Sandefjord, John Flaten, Askim, Lars Fossdal, Fossnes, Dag Rune Lid, Norheimsund og Håvar Fjære, Sandefjord, sistnevnte som formann.

Styret